

HIRDESD AZ IGÉT!

Kortárs igehirdetők prédikációi

Sinkovicz Sándor

„Szeretlek benneteket...”

Malakiás 1,6–14

Így kezdődik ez a nehéz és ítéletes prófécia: „*Szeretlek benneteket – mondja az Úr.*” Ez az az alap, a biztos háttér Malakiás prófétának – akármilyen fenyegető jövőndölést, terhes üzenetet kellett is neki elmondania, átadnia –, amit mégis abban a tudatban tehetett meg, hogy az Úr nagyon-nagyon szereti azokat az embereket, akik felé ezt az ítéletes üzenetet neki el kellett mondania.

Maga a könyvnek az első szava (*asszá*) – amit „fenyegető jövőndölés”-nek fordít az új fordítású Bibliánk – azt a terhet, prófétai kinyilatkoztatást jelenti, ami Malakiás életében mint isteni küldetés jelent meg!

Ráterheli Isten erre az emberre mindazt, amit ott látott maga körül! Mindazt, ami nem úgy működött az akkori istentiszteletben, mint ahogyan azt szerette, elvárta volna az Úr, Izrael Istene. És ő az az egyetlen személy, aki ezt azzal az isteni felhatalmazással mondja ki, amiben a papok lelepleződnek és ráébrednek arra, hogy mindazt az Úr akarata ellenére tették meg, és élték meg.

Könnyű ilyen üzenetet hordozni, továbbítani? Amikor esetleg éppen az ellenkezőjét várnák az emberek? És mégis ez a feladata és ez a küldetése Malakiás prófétának. Akármennyire is mást szerettek volna hallani azok az emberek!

Ez Malakiás szolgálatának értelme és célja: továbbadni mindazt, ami Istentől való teherként ott volt a szívében és a gondolataiban! Ez van Malakiásnak a kezében – ezt jelenti a neve is (szó szerint így van az eredeti szövegben) –, de nemcsak a kezében, hanem a szívében is! Ezt az üzenetterhet kell hordoznia és továbbadnia!

Krisztus eljövetele előtt kb. 450 évvel előbb szólal meg ez a prófécia, a második templom felépülése után. Már hazatérhettek a babiloni fogságból Júda és Jeruzsálem fiai. Már felépülhetett a templom, már meghozza Isten népe a mindennapi áldozatokat, és mégsem olyan az istentiszteletük rendje, mint amilyennek az Úr szerint lennie kellene! Nem a külsőségekkel, nem a keretekkel van baj, hanem amivel betöltik ezeket. Sánta, lopott, béna állatot hoznak, és nincs ezzel baja sem azoknak az embereknek, akik elhozzák ezeket az áldozatokat, sem pedig azoknak a papoknak, akik bemutatják a „tökéletlen” áldozato-

kat. Egyedül az Úrnak van mindezzel problémája. Éppen azért, mert jól látja azt a szívet, ami ott van az áldozatok mögött! Látja, ismeri a szívet, mely azt gondolja, hogy az Úrnak ez is jó lesz. Még akkor is, ha úgy kell az oltárhoz odavinni, odavonszolni az állatot, mert saját lábán esetleg képtelen lett volna odamenni. Esetleg nem is a saját nyájából való, hanem éppen úgy lett valahonnan elorozva.

Ha pedig másként fogalmazzuk, azt mondhatjuk, hogy hiába térhettek vissza Izrael fiai az ígélet földjére, hiába épült fel már a második templom, és már Jeruzsálem falai is újra állnak, az igazi, mély, belső változás még elmaradt a szívekben.

Akkor, amikor az Úrnak kérdései vannak, és kimondja azokat, azért teszi fel, mert nem akarja ebben az állapotban meghagyni őket!

Az Úr első két kérdése így hangzik a papok felé: „*Ha én Atya vagyok, miért nem tisztelnek? Ha én Úr vagyok, miért nem félnek engem?*” (6b. v.) Hogyan járultak az Úrhoz az akkori papok? Mi volt az ő kezükben, amikor odajárultak az Úr elé? Megfeleltek az Úr elvárásainak? (Figyeljük meg, hogy milyen élesen szemben áll a papok kezében lévő rossz, selejtes, hibás áldozati állatok sokasága azzal, amilyen üzenet van Malakiás kezében és szívében!) Avagy ilyen szempontok ott a fogság nyomorúsága után már fel sem merültek? Esetleg nem is volt az igazán lényegi kérdés, hogy sánta, béna vagy éppen lopott áldozatot hoznak, mert az Úrnak az is jó lesz? Milyen félelmetes ez!

Jeruzsálem lángokban

Háromszáz évvel korábban – még a fogságba vitel előtt – mondja ezt az Úr Ézsaiás prófétán keresztül Izrael fiainak: „Mit kezdjek a sok véresáldozattal? – mondja az Úr. Elegem van az égőáldozati kosokból, a hizott marhák kövérjéből!... Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálom! Újhold, szombat, ünnepi összejövetel? Nem tűröm együtt a bűnt és ünneplést!” (Ézs 1,11a.13) Valami nem változott meg Izrael fiainak a szívében és hozzáállásában a fogság előtti és a fogság utáni időkben sem. Elmennek a fogságba, hazajönnek némelyek – már akik túléltek –, és kiderül, hogy nem változott meg a szívük, még azokban a nyomorúságokban sem, amelyek keresztül kellett menniük.

Holbein: Hazatérés a fogságból, 1538. Icones, Lyon

Vajon nem mindennapi kísértése az Isten népének, hogy megtartsa a kereteket, de kiüresítse a tartalmat? Valami, ami csak külsejében olyan, amilyennek lennie kellene!

A farizeusoknak és az írástudóknak mondja ezt az Úr Jézus: „...hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjainak és mindenféle tisztátalansággal” (Mt 23,27). Íme, az ember, aki nem változott meg, noha azt mutatja magáról. Az ember, akinek állandó kísértése lesz, hogy ne szíve egészét adja oda az Úrnak, hanem csak valami keveset, valami látszat szerinti.

Az áldozatoknak a nagy-nagy sokasága ugyanúgy csak egy felületes és sekélyes istenkeresést mutatott az életükben, mint a fogságba vitel előtt.

Megvetik, elutasítják és akár meg is ölik azokat az embereket, akiket az Úr küld el hozzájuk, és mindig ugyanoda térnek vissza, mint ahonnan megtérni, megváltozni hívta őket az Úr.

Testvérek, lehet így is beszélgetni az Úrral? Úgy meghallgatni az ő üzenetét, kijelentését, hogy Júdában és Jeruzsálemben lényegileg semmi sem változik meg?

Ezek az emberi kérdések, és itt van Isten válasza is: „Mivel vetettük meg nevedet? – Azzal, hogy oltáromra tisztátalan kenyeret hoztok. – Mivel tettük tisztátalanná? – kérdezi-

tek. – Azzal, hogy az Úr asztalát lebecsültek.” (6c–7. v.) Nagyon fontos látni itt azt az érzéketlenséget, ami megjelenik az emberi szavakban: a papok, akik nem is érzékelik, és akiket esetleg nem is érdekel, hogy bűnt követnek el abban a hivatásban, melyet reájuk bízott az Úr! Ez egyféle lelki vak-ság, szellemi rövidlátás.

Pedig ott volt a fogság nyomorúságának egy nagyon lényeges eleme: Isten igéjének felemelkedése. Éppen a fogság nyomorúságában veszik sokkal komolyabban Isten kijelentését, de miután hazajutnak, és felépítik a templomot és Jeruzsálem falait is, megint a háttérbe szorul az isteni kijelentés. Nem is lényeges számukra az, hogy miként kell megszentelt áldozatot hozni az Úr oltárára, úgy, hogy az kedves legyen, és elfogadásra találjon.

Elmondhatja az Úr nekünk, hogy mi a panasza ellenünk, anélkül, hogy mélyreható változások történének bennünk? Mert ha nem, akkor az azt jelenti, hogy nekünk már mindegy, hogy mit teszünk az Úr oltárára. Mindegy, hiszen a szívünket nem tettük oda.

Lehet bosszantani az Urat következmények nélkül? Elmondhatja az Úr a maga panaszát ellenünk, anélkül, hogy mélyreható változások történének a szívünkben? Mi lesz ennek a következménye?

Ezt mondja az Úr Jézus Krisztus: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36)

Az Úr Jézus Krisztusba vetett szilárd és megingathatatlan hit tart meg bennünket a gonosztól, és vezet át ben-

nünket a halálon, az engedetlenség pedig csak azt az isteni haragot szaporítja, ami az ember élete felett – Damoklész kardjaként – lebeg. Melyiket választjuk? Be lehet vinni úgy is az áldozati állatot a templomba az oltárhoz, hogy nem is az enyém, vagy esetleg nem is tud menni, de most ne erre nézz Urunk! Igaz, hogy csak tökéletes, ép, hím és hibátlan áldozati állatot lehetett oda vinni, de ugye ez sem baj? Mít fog hozzá szólni az Úr? Vagy csak az embereknek mutattuk meg, hogy mi meghoztuk az áldozatunkat! Urunk milyennek látja az áldozatunkat? Mert ő azt is látja, hogy mi volt annak az áldozatnak a hátere az életünkben, és hogy mi van bennünk, amikor áldozatot hozunk!

Lehet így is élni. És úgy is lehet élni egy teljes emberi életet is, hogy az ember felett ott lebegjen Isten ítélő haragja. Lehet így élni még a templomban is. Mi lesz az ilyen ember sorsa, ha majd a feltámadásban oda kell állnia a Mindenható Úr elé?

Ezt mondja az Úr – idáig jutott –, amikor az ő népének istentiszteletére nézett: „Bárcsak volna valaki köztetek, aki bezárná a templom ajtaját, és ne égne hiába oltáromon a tűz! Nem telik kedvem bennetek – mondja a Seregek Ura –, nem kívánok tőletek áldozatot!” (10. v.) Nem félelmetes ez? Mert eljön majd az idő, amikor porig rombolják azt a templomot!

Néhány gondolat *Joó Sándor* református lelkipásztortól: „Örüljünk, ha úgy-ahogy megfizetik a hívek az egyházi adót? Ne terheljük még túl őket további Isten dicsőségét növelő adakozással! Örüljünk, hogy úrvacsorát vesznek a híveink, ne szigorítsuk az odajárulás feltételeit! Örüljünk, ha eljön valaki a bibliaórára, el ne riasszuk azzal, hogy megkérdézzük tőle: »Átadtad már a szíved az Úr Jézus Krisztusnak?« Örüljünk, ha valaki vallásos áhítattal emlegeti Isten nevét? Egy ilyen világban örüljünk a vallási minimumnak, mert visszafelé süllhet el a hitbéli maximum forszírozása!”

Ötven évvel ezelőtt hangzott el ez a prédikáció, ma pedig ugyanaz van körülöttünk is. Nem elégedhetünk meg pusztán azzal, ha csak egy vallásos kötődésünk van, mert ha nem adjuk át igazán a szívünket és az életünket az Úrnak, akkor hiába járunk rendszeresen a legszentebb helyre, az Úr házába!

Nem tudom, kedves testvérek, mi lenne velünk, ha hirtelen egy olyan világban találánánk magunkat, mint amire rálátásom lehetett Ungváron? Nem volt fülbevaló, de még karika-gyűrű sem, meg semmiféle smink a gyülekezetbe járókon. És minden asszonynak be volt kötve a feje, mert ez az ő Bibliájukban is meg van írva. Nem volt egyetlen televízió sem a gyülekezeti tagok házában, de volt erőteljes keresése a szentségnek és a tisztaságnak! Akik akartak megtérni, ehhez igazodhattak! Letérdelve imádkozás vizsont volt a gyülekezetben! (Nem vagyok hozzászokva, és nekem sem volt könnyű, de egykoron a mi gyülekezeteinkben is így imádkoztunk. Most már nem így gyakoroljuk.)

Önmagában az nem segít rajtunk, ha megváltoztatjuk a szokásainkat, de a szívünk állapota eközben nem változik meg. Ha az Úr, a mi Istenünk iránti készségünk és engedelmisségünk, törekvésünk és odaszánásunk nem változik meg. Akkor hiába minden egyéb. Mert a lényeg ez: milyen kapcsolatban vagyunk az élő Istennel? Mert olyanok lesznek az áldozataink is!

Spurgeon gondolatai ezek a papokról: „Hány és hány lélek zuhan a pusztulásba a papok miatt! Vannak lelkészek, akik egész városok lelki pusztulásáért fognak majd felelni. Hogy fogod elviselni, amikor majd egy egész gyülekezet fogja kiáltani feléd a pokolban: Ezt neked köszönhetjük! Nem mertél rámutatni a bűneinkre, mert féltetted a kenyeredet. Átkozott! Nem elég, hogy magadat taszítottad a kárhozatba, miért kellett minket is magaddal rántanod?” – Félelemmel olvastam ezeket a sorokat!

Ezt mondja Péter apostol: „...*ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.*” (1Pt 2,5) Kikre vonatkozik ez az ige? Kik nem kell, hogy kivonják magukat ennek hatása alól? Mi az, amit a mi életünkben tisztelteként kap az Úr? Milyenek azok az áldozatok, amelyeket mi meghozunk az Úrnak? Mit tudunk mi az Úrnak adni? És hogyan tudja ezt ő fogadni? Esetleg, milyen kifogásaink vannak?

Az Úr Jézus Krisztus eljövételére való várakozásunkban – e textus alapján – nem lehet nem beszélni a mi áldozataink milyenségéről, arról, ami odakerül, vagy éppen nem kerül oda az Úr elé.

Péter apostol írja: „...*az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el*” (1Pt 5,8). Hogy tud bennünket úgy megközelíteni az „ordító oroszlán”, hogy a veszélyt ne vegyük észre? Vagy esetleg nem olyan érzékeny, kifinomult

már az érzékelésünk a szellemi világot illetően? Az „ordító oroszlán” nem fog megváltozni. De mi még megváltoztathatjuk az útjainkat, a szívünket! És még megváltoztathatjuk a kapcsolatunkat az Úrral. A sátánról tudnunk kell: ő az, aki mindig csak ölni, rombolni, pusztítani akar!

Így folytatja az Úr a gondolatait: „*Hiszen napkeletől napnyugatig nagy az én nevem a népek között, és mindenütt jó illatú áldozatot mutatnak be nevemnek, és az tiszta áldozat! Mert nagy az én nevem a népek között – mondja a Seregek Ura.*” (11. v.) Kitekintve Izrael határain túlra ezt lehet látni? Ott rendben van az áldozat? Ott olyan áldozat van, amelyet Isten is látni szeretne? Mert akkor a baj nem máshol van, mint Isten népén belül. Ott legbelül: a szívekben!

Nem az ungvári gyülekezet szentsége a cél! Nem oda kell nekünk eljutnunk! De oda el kell jutnunk, amit itt, ma, tőlünk vár el az Úr: hogy Jézus Krisztusban jó illatú áldozatot mutassunk be az életünk minden területén! Oda el kell jutnunk, hogy elfogadásra találjon az ő mindent látó szeme előtt a mi életünk. Legyen ez a lelki terhe a mi életünknek: Valaki jön! – és öelötte mi útkészítők legyünk!

Ezt mondja Jeremiás prófétánál az Úr: „*Mert nem az égő- és véresáldozatokról beszéltem őseitekkel, és nem azokról adtam parancsokat nekik, amikor kihoztam őket Egyiptomból, hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgokat legyén!*” (Jer 7,22–23)

A lényeg a hívő, engedelmes szív, ami mindennél többet ér, mert ez az egész életünket jelenti. Ebben az életben kellett Izrael fiainak bebizonyítaniuk azt, hogy ők az Úrral élő kapcsolatban vannak. Valaki vár bennünket. És ez a valaki azt szeretné, hogy az életünk és áldozatunk igazán jó illatú áldozat lenne öelötte. Ámen.

*

Sinkovics Sándor Budapesten született 1967. október 2-án nem hívő családban. Egy leánytestvére van, *Zsuzsa*, aki 1972-ben született. Első érintettsége mégis gyermekkorában lehetett, amikor édesanyja keresni kezdte az Urat. Amikor másik kerületbe költöztek, ott csak rövid ideig járt a baptista gyülekezetbe, majd elhatározta, hogy maga akarja élni az életét. Megtérése 25 évesen – ezután az időszak után – a Nap u.-i baptista gyülekezetben egy evangelizáción volt 1992-ben. Itt értette meg, hogy a Biblia Isten ma is érvényes szava, kijelentése ehhez a világhoz és a bűnös emberekhez. Itt kapcsolódott be a gyülekezeti életbe és az ifjúsági munkába is, és itt is merítkezett be 1993-ban. Néhány évvel később kapta meg az elhívását is, amelyre készülve előbb le kellett érettségiznie. Érettségi után 1997-ben jelentkezett a Baptista Teológiai Akadémia missziói szakára, majd egy évvel később több társával együtt a lelkipásztori szakra. 2002-ben végezte el a teológiai akadémiát, és nyert meghívást az orgoványi baptista gyülekezetbe. Még ebben az évben ismerkedett meg leendő feleségével, *Hégyel Ildikóval*, akivel 2003-ban házasságot is kötöttek. Ugyanebben az évben avatták lelkipásztorrá az orgoványi gyülekezetben, ahol hét évig szolgáltak. Itt születtek meg gyermekeik: *Lili* 2006-ban, és *Aron* 2008-ban, valamint – e sorok írásának időszakában – 2011 karácsonyán született meg harmadik gyermekük, *Eliza*. 2010-ben hívta meg a csepei baptista gyülekezet, ahol jelenleg is szolgálnak.